

vogende Kjøbstadbeholdning, bemærker Udvalget, at den danske Industri har mange naturlige Banke- ligheder at kæmpe med, derunder at Landet mangler Vandkraft og Kul og kun i utilstrækkelig Omfang besidder de Raastoffer, som Industrien skal bearbejde. Opgaven maatte derfor først og fremmest være at lette Tilførselen af de vigtigste Raas- og Hjælpestoffer, medens Forholdet nu tværtimod er det, at Staten bebyrder Indførselen af disse for Industrien aldeles uundværlige Gjenstande, som Landet selv ikke fornaar at frembringe, med tyngende Afgifter.

Vi antage vel ikke, at Deres Excellence i det Hele vil kunne samstemme i de af det nævnte Udvalg fremsatte Ansøelser, men vi tro med Sikkerhed at kunne gaa ud fra, at De erkender Rigtigheden af de af Hørsudsvalget fremsatte ovenfor gjængivne almindelige Betragtninger, og at vi derfor ikke ville henvende os forgjæves til Dem, naar det, som vi haabe, lykkes os at godtgjøre, at Udvalget ved de Forslag, det har gjort vedkommende vor Industri, har tilfidefat de Grundsætninger, som det selv har opstillet.

Det er foreslaaet af Udvalget, at Seilbug, Lovværk til Skibsbrug, Pak- og Sæfkekerred samt Sæfke skulle frigjøres, og at Tolden paa Bomuldsvarer skulde nedsættes overensstemmende med Regjeringsforslaget af 1873, medens der med Hensyn til Udvarer ikke er foreslaaet nogen Nedsættelse af Tolden.

Hvad Seilbug m. v. angaar, vil den foreslaaede Frigjørelse have en videre Virkning, end Udvalget synes at forudsætte. Under Toldsatzen Seilbug hører f. Ex. ogsaa Bomulds Raandug, der finder en betydelig Anvendelse til Klæder. Det kan dog neppe have været Meningen med et Slag at ødelægge den betydelige Industri, der beskæftiger sig med at fremstille denne Vare. Saa- fremt det af Hensyn til Skibsfartens formentlige Interesse anses fornuddent at opgive denne Told, bør det dog ikke ske i videre Omfang, end Skibsfarten kræver, saaledes altsaa at der gives Godt- gjørelse for, hvad der bevislig er anvendt til Skibsbrug.

Vi tillade os derhos at endrage paa, at de nuværende Toldsatser for Bomulds- og Linnevare- varer bevares uforandrede. Anses det ønskeligt at have en ensartet Told for de tre Tarifpositioner, ensfarvede, flerfarvede og trykkede Bomulds- og Linnevarevarer, der nu udgjøre henholdsvis 20, 24 og 32 Skilling pr. Pd., tillade vi os at antage, at en Told af 45 Ore pr. Pd. vilde være et passende Middeltal. Skulde det anses ønskeligt at nedsætte Tolden til 40 Ore, maa vi anse det for nød- vendigt, at usarvet Garn, der nu bærer en Told af 6¼ Ore pr. Pd., frigjøres for Told, idet alene en Frigjørelse af dette for os uundværlige Naamateriale vil kunne gjøre det muligt for os at optage den med hver Dag vanskeligere Konkurrence med Udlandet. Det er en Selvsølg, at Tolden paa farvet Garn maatte nedsættes i Forhold hertil, altsaa til 10 Ore pr. Pd.

Den bestaaende Toldlov af 4de Juli 1863 har væsentlig forringet den Beskyttelse, som Bomuldsvarerne nød efter Kl. 13 Marts 1844. Der foreslaaes nu en betydelig Nedsættelse i Tolden, og det en Nedsættelse, som aldeles ikke opveies ved nogen Nedsættelse paa Naamaterialet. Naamlig vil Ophævelsen af Tolden paa Stenul og Nedsættelse af Tolden paa Maskiner ikke kunne gjælde som Erstatning, thi som det vil fremgaa af de Beregninger, som ere vedtagne nærværende Andragende, repræsenterer Toldfriheden for Kul kun en Besparelse af 1¼ pro mille og Lettelsen i Maskintolden kun en Besparelse af 3 pro mille i Produktions-Værdien.

Det ligger i Sagens Natur, at den enkelte Fabrikant, der arbejder under fortykte Vilkaar, ikke gjerne udtaler dette. Omsorgen for egen Kredit tvinger ham til at holde Hovedet opreist og skjule sin vanskelige Stilling, saalænge han er istand dertil. Men desuagtet vil det ikke kunne und- gaae en opmærksom Sagtager, at Bomuldsvarerne siden Toldnedsættelsen af 4de Juli 1863 have været uheldig stillede. Det bemærkes leilighedsvis i den Beretning, som Arbeidstilsynet har afgivet for Aaret 1877 i Henhold til Loven af 23de Mai 1873 § 12, at der paa Grund af Forretnings- løsheden har fundet en yberligere Affortning af Arbeidstiden Sted, som Tilsynet dog anser for aldeles ekstraordinært. Det hedder derved: „Dette har især været Tilfældet i Jernstøberierne og Maskinfabrikkerne samt i en Del af de textile Fabriker, især i Bomuldsvarefabrikerne, hvor der paa mange Steder kun har været arbeidet fra Kl. 8 à 8½ Morgen til Kl. 6 om Eftermid- dagen, ja paa flere Steder endog kun til Kl. 4 Eftermiddag. Paa enkelte Steder, hvor en saadan Fortællelse af den daglige Arbeidstid ikke kunde forenes med Driften af Fabrikken, har man ind- skraænket Produktionen ved kun at arbejde nogle Dage om Ugen.“

Naar Bomuldsfabrikanterne have maattet stille sig paa den i Beretningen beskrevne Maade, har Grunden kun kunnet være, at de arbejdede med Tab. At de ikke ganske have standset Fabri- kationen, har sin Grund i, at de ikke kunde give Slip paa øvede Arbeidere, idet saadanne ikke strax kunne staffles tilveie, naar det senere kunde blive muligt at arbejde med Fordel, hvortil kommer, at enhver Fabrikant af Humanitetshensyn saare nødtigt beslutter sig til at gjøre sine Arbeidere brødløse. Hvorledes Forholdet er, viser sig ogsaa ved, at flere Bomuldsfabrikanter, der have begyndt deres Virksomhed med Formue, have tilsat denne ved deres Fabrikation, og at de have maattet standse deres Virksomhed eller endog opgive deres Boer til Skibbehandling.